

YHTEINEN PIILOPAIKKA **TÄHTITAIVAAN** ALLA

YHTEINEN PILOPAIKKA TÄHTITAIVAAN ALLA

Valveen sanataidekoulun julkaisuja

Toimittaja: Anni-Sanni Saarela

Kannen kuvat: Karoliina Pertamina

Taitto: Sakari Forstadius

Painopaikka: Oulun kaupungin painatuskeskus, 2014

Minä olin poika, joka ei ikinä lukenut kirjoja. Koulussa kirjoitin huonoja aineita, koska otsaani oli isketty huonon kirjoittajan leima. Harrastin partiota, jalkapalloa ja suunnistusta, koska kaverinikin harrastivat. Niissä porukoissa luettiin vain oman alan lehtiä ja tuloslistoja. Tai niin ainakin kuvittelin. Kiinnostuin kirjallisuudesta ja kirjoittamisesta vasta 25-vuotiaana, kun ymmärsin, ettei minusta tulekaan suunnistuksen maailmanmestaria tai maratonjuoksun olympiaedustajaa.

Tärkein juttu jonka opin sanataidekursseilla oli se, että jokainen meistä havaitsee, kokee ja ajattelee maailman täysin ainutlaatuisella tavallaan. Ja että niistä havainnoista, kokemuksista ja ajatuksista voi syntyä sellaisia runoja ja tarinoita, joita kukaan toinen ei voisi kirjoittaa. Tykkään kertoa juttuja, kertoa kokemuksistani ja puhua ihmisten kanssa vapaasti, mitä mieleen juolahtaa. Joskus joku ihmettelee ääneen, enkö pelkää, että joku varastaa ideani. No, en pelkää. Jos joku innostuu jutustani, niin että haluaa kirjoittaa sen runoksi, tarinaksi tai näytelmäksi, niin siitä vaan. Hän tekee sen joka tapauksessa täysin omalla tavallaan ja omilla sanoillaan.

Olen huomannut, että ainoastaan kirjoittaessani voin olla täysin teeskentelemätön. Voin antaa kirjojeni henkilöihahmoille sellaista ajateltavaa, joka kiinnostaa itseänikin. Voin laittaa heidät tilanteisiin, joihin olisin halunnut päästä mukaan, vaikka en oikeasti ikinä päässytäkään. Voin antaa henkilöihmoilleni itse kokemani tai kavereitteni kokemat ilot, surut, onnistumiset tai epäonnistumiset, ja kertoa heidän kauttaan tarinoita, jotka saavat alkunsa vaikkapa kotisaareni tapahtumista, pikku-uutisista tai televisiosarjoista. Tärkeintä on se, että kukaan ei keskeytä minua ennen kuin olen kertonut tarinan loppuun.

Olen täynnä pirskahtelevaa iloa, kun saan olla tämän antologian kummikirjailija. Muistan, miten hienolta tuntui ensimmäistä kertaa nähdä oma tekstinsä julkaistuna antologiassa. Miten se äkkiä muuttui ikään kuin oikeaksi ja eläväksi, joksikin jännittäväksi olennoksi, joka jokaisen lukijansa silmissä tulisi näyttäytymään aina hieman erilaisena.

Eläköön sanataide!

Utössä 11.3.2014

Markku Karpio

Valveen sanataidekoulun yhteistekstikokoelman kummikirjailija

Matkustimme ihmekulkuneuvolla

Hyvän yön resepti

1 isin kyyti yläkertaan

1 höyhen ja yks mun hius

1 hammasharja

100 euroa

1 iltasatu

kaikkea pehmeää

1000 pöllöä

kuumaa kaakaota ja yksi banaani

1 kirpeä pakkasyö

äiti lähelle ja isi myös ja pikkusisko

2 äitin halia

2 isin halia

yli 1000 halia mun mummolta

Valmistusohje:

Sekoitetaan kaikki ainekset, keitetään ja pannaan sitten ässehtimään pimeään. Sitten juodaan se. Sitten se on valmis.

Asmo Angerman, Nietos Harju, Maija Heinonen, Hilla Kauppi, Maikki Kemppainen, Reko Koskela, Pihla Laukka, Kaisla Nevala, Henni Ojala, Linnea Pyökkänen ja Eppu Salin.
6–7-vuotiaiden sanataidekerho

Matkustimme ihmekulkuneuvolla

Eiffel-torniin	teleporttaamalla
maapallon keskiosaan	ihan vaan mentiin
sateenkaareen	lentämällä
nosturiin	hyppäämällä
Afrikkaan	lentokoneella
vuoteen 2000 eaa.	aikakoneella
haamujen yöhön	mentiin vaan illalla.

Tapasimme

haamuja, värejä, mustaa, aurinkoa, timantteja, kakkua ja kakkua.

Näimme myös

bakteereja, kynäihmisiä, aakkoset, kaukosäätimiä, kutistussäteen, joutsenia, tähtiä, eläimiä, pöködroideja jotka saa potkut työpaikalta, kurkia sekä lohikäärmeen.

*Ronja Heikkinen, Veera Heikkinen, Tarmo Lahdenperä, Venla Laukka, Pihla Kokkonen, Ossi Määttä, Oona Ojala, Kaisla Vilpa, Asla Väyrynen ja Juska Väyrynen
7–9-vuotiaiden sanataidekerho*

Tarkan tutkimus- ja keksimistyön tuloksena ilmoitamme, että eläinkirjaan on viipymättä lisättävä seuraavat eläinrodut:

Seeprakrokotiili (ääntelyä: ”krooh krooh”)

Koirakäärme (ääntelyä: ”shhrhrhshhrhrh”)

Lehmägapardi (ääntelyä: ”Amuugrrrh!”)

Lehmäpapukaija

Koirakameleontti

Lentäväkirjavapantteri

Lentävä yksisarvinen hevonen

Kirahvi (eli aivan erityinen satukirahvi)

Karhu (eli aivan erityinen värityskarhu)

Ystävällisin terveisin,

Valveen sanataidekoulun 5–6-vuotiaiden ryhmä

*Pauli Glad, Hilla Harju, Saraela Hedberg, Max Hepo-Oja, Touko Hukkanen, Aino Jurkkala, Kaisla Kiilakoski,
Vuokko Kemppainen, Tuuva Tuomala, Toivo Vahtola
5–6-vuotiaiden sanataidekerho*

Uni

Uni on valkoinen,
se on pehmeä,
kuitenkin se muuttuu
joskus kovaksi ja
värittömäksi.

Se ratsastaa valkoharjaisella
ratsulla, kova mustalla,
se löytää tiensä pieneenkin,
ja kuin vesi, se haihtuu,
kun yö katoaa.

*Artturi Kumpumäki, s. 2002
Sanataideryhmä Taikasulat*

Aliisa Tähtiyö syö hautausmaalla.
Hän syö, koska hänellä on nälkä.
Hautausmaalla on rauhaisaa, joten Aliisan ruokailua ei tulla häiritsemään ärsyttävillä kysymyksillä.
Tulee yö, joten Aliisa menee nukkumaan.

Atte Koivunen, s. 2000
Sanataideryhmä Taikasulat

Coolman

Nimi: Coolman

Ikä: 11

Asuinpaikka: Coolland

Erikoistaito: ottaa rennosti

Saga Klemetti

9–11-vuotiaiden sanataidekerho

Tieto

Eräänä päivänä poika nimeltä Raja saapui suuren portin juurelle. Portti oli puinen ja ainakin kolme kertaa Rajan korkuinen. Sen päälle oli veistetty vaivaa säästelemättä kaupungin nimi, Tieto. Raja, joka oli vaeltanut viisi päivää saamatta kertaakaan syödäkseen, tähyili pylväiden välistä ihmisten toivossa. Paikka näytti kuitenkin autiolta ja kuivalta, ja hiekkaisesta maasta nouseva pöly teki näkymän sameaksi.

Ruuan toivossa Raja kuitenkin alkoi tutkiskella porttia, ja totesi sen olevan lukitsematon. Kaupungissa täytyi olla ihmisiä (sillä ihmisiä vartenhan kaupungit rakennetaan, paitsi hylätyt kaupungit jotka rakennetaan hylkäämistä varten) ja siellä missä on ihmisiä, täytyy olla ruokaa. Toisaalta lukitsematon portti vähän epäilytti. Olisiko se rakennettu ansaksi? Näitä pohtiessaan Raja ei huomannut vanhaa miestä, joka istui punaisella kalliolla. Niinpä hän hätkähtikin tämän alkaessa puhua.

”Ainoa nälkä, jonka tuossa kaupungissa saat tyydytettyä, on tiedonnälkä,” sanoi mies kuulostaen siltä, kuin olisi niellyt kilon hiekkaa. ”Älä mene sinne, niin voit elää vielä monta huoletonta vuotta ennen kuin tieto alkaa itsestään kerääntyä selkääsi, ja silloin se tulee niin hitaasti, että ehdit tottua sen painoon.” Raja ei ymmärtänyt miehen varoitusta, vaan jatkoi portin tutkimista. ”Hetkinen! Huomaan, että sinulta puuttuu ymmärrys, poikasen. Ne, jotka ymmärryksen kanssa tänne saapuvat, ovat tarpeeksi viisaita pysymään pois Tiedon porteilta. Mutta ne, jotka päätyvät tänne harhaillessaan määränpäätä, ilman aavistustakaan sijainnistaan... Siitä ei hyvää seuraisi, poika. Löydettyäsi ymmärryksen et enää kestäisi tiedon painoa.”

Mutta Raja oli niin nälissään, ettei jäänyt kuuntelemaan miestä. Hän työnsi kaupungin portin auki ehtien vielä kuulla miehen varoituksen: ”Älä sitten ikinä hanki Ymmärrystä! Sillä sinä päivänä...” loppua Raja ei kuullut, sillä ukko sai taas suunsa täyteen hiekkaa (tai siltä se ainakin kuulosti).

Astuessaan sisään Raja tunsi perhosparven lentävän päänsä läpi. Portin toiselta puolelta maisema näytti yhtä autiolta kuin toiseltakin, mutta Rajalla ei ollut enää nälkä. Kaikki tieto oli laskeutunut hänen päälleen ja tallentunut hänen ruumiiseensa eikä se jättänyt tilaa nälän tunteelle. Mutta kaikki maailman informaatio pysyi arvoituksena Rajalle, sillä hänellä ei ollut ymmärrystä, jolla purkaa aivoissaan olevat koodit. Auringon paahtaessa pilvettömältä taivaalta tyytyväisen tietämätön Raja jatkoi loputonta vaelustaan, odottamatta päivää, jona kohtalo johdattaisi hänet paikkaan nimeltä Ymmärrys.

Valtti-velho

Olipa kerran Valtti-velho. Hän on 675-vuotias ja asuu tornissa, joka on Intiassa. Hän osaa taikoa salamoita ja tähtiä. Hän pitää loitsukirjoista ja tietokirjoista. Hän pitää taikomisesta, ja hänellä on parta ja sininen kaapu.

Pihla Kokkonen, s. 2005
7–9-vuotiaiden sanataidekerho

Lampunhenki

Janina oli aina kuvitellut, että sellaisia tapasi vain kirjojen sivuilla. Mutta vastoin tällaista ajattelua ja kaikkea muutakin järkevää ajattelua yksi sellainen leijaili nyt siinä hänen edessään, hieman utuisensinisenä, mutta piirteiltään kuitenkin selkeästi erottuvana, arabialaisen sulttaanin hahmona, joka hieman kärttyisenä tivasi:

– No, tuleekos niitä iänikuisia kolmea toivomusta tiskiini?

Janinan päässä pyöri, tämä oli liian hämmentävä tilanne. Nyt olisi toivottava viisaasti, sillä hän tiesi, että henget olivat joskus kovia huijaamaan, ainakin mitä kirjoihin ja sen sellaisiin oli uskominen. Janinan ajatuksen poukkoilivat missä sattuu, mutta äkkiä ne pysähtyivät pari tuntia sitten loppuneeseen kouluun ja liikuntatuntiin. Heillä oli ollut voimistelua, eikä Janina taas kerran ollut osannut mitään. Ja taas kerran olivat kaikki nauraneet hänelle.

– Ööö... Mää toivon kauneutta, ja notkeutta, Janina aprikoi. – Niin, ja sitä että oisin tosi suosittu!

– Tapahtukoon niin, henki tokaisi ja sormiaan napsauttaen katosi syvänviolettiin, kimmeltävään pilveen, joka hetkessä sumensi Janinan silmät ja vähitellen tukki korvat.

Aluksi Janina tunsu vain haparoivansa sankassa pimeydessä. Kohta hän alkoi kuulla ääntä, joka pian tarkentui suuren ihmismassan hälinäksi ja innokkaan pikkutyttöjen hihkumiseksi.

– Äiti, äiti, mä haluan just tommosen!

– Ei Ella-Mari, nyt ei ole rahaa tuollaiseen huvitukseen.

– Tule jo, Veera-Lotta, meillä on kotona jo tarpeeksi leluja.

Janinan avatessa silmänsä hän näki monien, monien pikkutyttöjen innokkaiden käsien kurottavan häntä kohti ja monen äidin taaempaan käskevässä lapsiaan jo lähtemään takaisin autolle. Kun Janinan käsi tapasi reiden kohdalla muhkean tyllihameen, hän äkkiä tajusi kohauttavan todellisuuden.

Henki oli muuttanut hänet Barbie-nukeksi.

Katri Heikkinen, s. 1998

Sanataideryhmä Taikasulat

Tinasotamies

Runnotut jalat kantoivat
Rakastaen nostivat kuin ehjät
"Varjoihin jäävät ne jotka eivät uskalla hengittää"
Kuinka kuumia liekkejä kestät?

Annukka Rytty, s. 1997
Sanataideryhmä Kameleontti

Totuuden yö

Taloon autioon taas
tallustan,
sen jo kaukaa tunnistan.
Kello vanha vielä lyö,
kohta koittaa totuuden yö.
Usvan seasta näen hahmon,
sen haluan tähän saapuvan.
Kello pysähtyy.
Reitti katkeaa.
Silta sortuu.
Matkamiehen jalat ontuu.

*Sara Väänänen, s. 1999
Sanataideryhmä Taikasulat*

Jos tomaatti on kimeä-ääninen,
sitä uitetaan talossa.

Jos Mr. Sukka on vihainen,
sen pitää nukkua Afrikassa.

Mutta jos lamppu on kuminen,
sitä pitää keittää nenässä.

Emmi Aho, Olivia Ala-Poikela, Emmi Kauppinen, Karoliina Kettunen, Aada Kiiveri, Saga Klemetti, Oona Kälkäjä, Edith Njoroge, Fanni Peltonen, Anna Sitomaniemi
9–11-vuotiaiden sanataidekerho

Olipa kerran pinkki rosvo. Eräänä päivänä pyörremyrsky jahtasi häntä. Lopulta hän päätyi luolaan ja löysi vasta kahden vuoden päästä takaisin.

Pihla Kokkonen, s. 2005
7–9-vuotiaiden sanataidekerho

Kenkäkaupassa

Shoppailimme lomalla. Näimme ison kenkäkaupan. Menin sisään. Huomasin suuren kasan hienoja juh-lakenkiä. Halusin sovittaa kaikkia. Niitä oli kaikissa väreissä. Oli violettia, sinistä, harmaata, purppuraa, beigeä ja tietysti turkoosia. Oli glitteriä, timanttia, sydämiä, kukkia, paljetteja ja tähtiä. Valitsin turkoosit. Ne olivat balleriinatossut ja ne säihkyivät paljeteista ja tähdistä. Ne sopivat täydellisesti tuhkimonjal-kaani ja mekkooni. Vein ne tiskille ja isi maksoi. Laitoin uudet kengät illalla jalkaan, kun vietimme madei-ralaista iltaa. Pääsin tanssimaan.

Olivia Ala-Poikela, s. 2004

9–11-vuotiaiden sanataidekerho

Kerran mun varjo näytti isolta, kun pyöräilin. Se ylsi nurmikolle saakka ja puihin saakka ja yhen kerran se ylsi meidän tenniskentälle.

Kun mä olin päiväkodin kanssa retkellä, se varjo ylsi päiväkodille saakka, vaikka me oltiin 20 metrin päässä siitä.

Varjo yls puistoon asti ja Sisun ja Jyryn talolle vaikka olin kotona. Varjo oli ainakin talon kokoinen. Mun varjo oli kerrostalon kokoinen. Mulla oli niin pitkä varjo, että se ylsi puuhun. Oli äitinkokoinen se mun varjo. Ja mun oli jättiläisen kokoinen.

Kerran varjo meni ikkunasta läpi ja karkas mun jaloista Se meni uimaan ja tenniskentälle pelaamaan.

*Pauli Glad, Hilla Harju, Saraela Hedberg, Max Hepo-Oja, Touko Hukkanen, Aino Jurkkala, Kaisla Kiilakoski, Vuokko Kemppainen, Tuuva Tuomala, Toivo Vahtola
5-6-vuotiaiden sanataidekerho*

Lellu hyvän yön lammas

Lellu on lammas, joka suojelee minua pahoilta ja kummilta öiltä. Lellu tulee sanomaan minulle hyvää yötä kun nukun. Lellu on vaaleanpunainen lammas, jolla on siniset jalat ja onnen kasvilamppu, joka on hänessä kiinni. Kun paha henki tulee, Lellu ei välttämättä voita niitä.

Lellun ikä on: 10 vuotta niin kuin minäkin.

Lellun ja minun arkiviholliset ovat: OMG ja rumpu.

Aina kun näen pahaa unta, tiedän että Lellu tarvitsee apuani, koska silloin Lellun onnenkasvi on katkaisu. Että Lellun onnenkasvi kasvaisi, tarvitaan lääkettä, joka on mansikanmakuista, joka hohtaa ihanasti, jota minun pitää juoda salaa unissaan. Lääkkeen nimi on Lellu hohtaa.

Edith Njoroge, s. 2004

9–11-vuotiaiden sanataidekerho

Toivon siivet

Eläimet leikkii lentoleikkiä tähtitaivaalla. Tähdille voi esittää toiveita.
Toivon lisää tähtiä, toivon siivet.
Jos olisi siivet, lentäisin uimaan: huuiii!
Tähtiä on joka paikassa. (Kikatusta, hihitystä.)
Katso mun jalkaan, siellä on tähti! Ihania!
On tähtitanssin aika: Sanni tanssii, kissakirahvi tanssii, Aili ja Anni tanssii.
Flamingo lentää koorkealla.
Kenen varjoja? Voi miten se näyttää pieneltä.
Vettä! Ei enää vettä, ne on lumihutaleita.
Joka paikka on täynnä tähtiä mutta yksi tähti on piilossa.
Löysin sen!
Meillä on yhteinen piilopaikka tähtitaivaan alla.

*Milka Karvonen, Isla Kortesalo, Inkeri Myllylä, Eevi Nissinen, Milja Sandelin, Jade Soronen ja Enni Tepsa
Sanataidepikkukoulu Tarinavintti*

Haluan nähdä
sinun hylkäävän nelipyöräsi
ottavan tilalle valkoisen orin
Mutta en vielä.

Haluan nähdä
sinun ymmärtävän tulevaisuuden
sen mukana tuomat kuopat
myös niiden pohjalla kasvavat taimet
Mutta en vielä.

Haluan nähdä sinut vierelläni
turvana maailman kauhuilta
laskemassa yhteen yksi plus kaksi
Kolmen päivän päästä.

Essi Leskelä, s. 1997
Sanataideryhmä Kameleontti

Kadonneet

Nauratat
Vihastutat
Tylsistytät
Ihastutat

Saksit
Leikkaat
Hymyilet

Putoavat
Katoavat
Tiedät
Et

Itken
Kätken
Nauran, Valehtelen

Katso en
Katso et

Käännyt
Lähdet

Tiedän

Putoan

Siina Sipilä, s. 1998
Sanataideryhmä Kameleontti

Katso pois vain,
et tule ikinä saamaan
lapsuutesi kultahetkiä
takaisin.

Et, vaikka juoksisit leijan
perässä, et tuudittamalla
kehtoa.

Juoksemalla karkuun tulet
vain kiinni saaduksi.

Pysymällä paikallasi kaikki
sujuu helpommin.

Sara Väänänen, s. 1999
Sanataideryhmä Taikasulat

Biologia kertoo

Tahdoin uskoa enkeliin:
saisin loistoa päiviin ikuisiin.
Joka ilta rukoilin aina vaan
joka yö pelkäsin tulevaa.
Joka ikinen hetki kahlittuna
kipu: toisen todellisuuden vankina.

Aamu ei tuonut toivottua
joka ikinen päivä kamppailua
joka helvetin ihminen kuorossa
samaa kaavaa halveksuen toistamassa
"TOTUUS LÖYTYY JALKOJEN VÄLISTÄ!"
On kohtaloni määrätty veressä.

Arvet käsissä tummenevat
mahdollisuudet muuttua hupenevat.
Kun veitsen käsiini uudelleen saan
miehuden merkkini pois leikkaan.

*Maria Rasinkangas, s. 1996
Sanataideryhmä Kameleontti*

Unieläin

Unieläimiä on monia erilaisia. Juuri tämä eläin aiheuttaa outoja unia pörräämällä ihmisen pään päällä. On myös hyviä ja pahoja unieläimiä. Saatat miettiä, miksi pahoja unia nähdään. Siihen on helppo vastata. Yksinkertaisesti siksi, että hyvät unet eivät ehdi joka paikkaan ennen pahoja unia. Se on ikävää, eikö vaan?

*Anna Sitomaniemi, s. 2003
9–11-vuotiaiden sanataidekerho*

Suru on tummansininen rotta,
joka asuu hautausmaalla ja on syntynyt marraskuussa.
Surun tehtävä on kiusata.

Ilo on keltainen koira.
Se asuu kotona ja on syntynyt maaliskuussa.
Ilon tehtävä on lomaileminen.

Fanni Peltonen, s. 2004
9–11-vuotiaiden sanataidekerho

Perjantai 13.3.
Tervehdys päiväkirja!

Olin niin innoissani tästä päivästä, mutta piti hän se arvata, että se päivä, minkä pitäisi olla minulle täydellinen, on minulle kuin suoraan jostakin 80-luvun kauhukomediasta!

Tänään minulla oli mahdollisuus näyttää taitojani *Se on minun tuuriani* -elokuvan koekuvauksissa. Elokuva kertoo onnettomasta tytöstä, jonka asiat eivät kerta kaikkiaan onnistu. Hain päähenkilön roolia, mutta kuvaukset eivät onnistuneet. Enkö minä olisi juuri sopiva siihen rooliin?

Kuvaukset onnistuivat aluksi täydellisesti, mutta tielläni oli vain yksi ihminen. Nimi on minulla hämärän peitossa, sillä emme olleet nähneet viiteentoista vuoteen.

Olimme samalla luokalla ylä- ja ala-asteen. Hän oli luokan lellikki, hän sai kaiken mitä halusi. Esimerkiksi jos hän halusi mennä jonoon ensimmäiseksi, hän pääsi sinne. En voinut sietää häntä! Meidän luokkalaiset kehuivat aina hänen kauneuttaan: –Vau, sulla on upeat hiukset! Sulla on täydellinen tyyli-taju!

Tuota minä jouduin kokonaiset yhdeksän vuotta kuuntelemaan!

Ongelma kuvauksissa oli se, että posti oli myöhässä ja repliikit saapuivat vasta eilen illalla! Niinpä päättäsin repliikkejäni koko yön, enkä saanut nukuttua. Kun aamulla menin kuvauksiin, olin kuin väsynyt mörkö, eikä mikään puuteri peittänyt väsymystäni. Sanoin repliikkini mumisten: – Tämä on minun tuuriani.

Sitten nukahdin. Kuvaaja herätteli minut ja samalla paikalle saapui ”neiti täydellinen”. Hänen ruskeat hiuksensa hulmusivat kun hän käveli luokseni ja sanoi: – Ei tainnut onnistua?

Nousin ylös ja olin aivan nolostunut. Kysyin ohjaajalta: – Voisinko uusia otokseni? Ohjaaja vastasi mumisten: – Enpä usko, ilmoittelen myöhemmin.

Aloin selitellä postin myöhästymisestä, mutta neiti täydellinen puuttui asiaan: – Aina ei voi olla täydellinen. Tiuskaisin takaisin: – Sinullahan on siitä kokemusta!

Kävelin ulko-ovea kohti. Juoksin lähimmän onnikapysäkin luo ja odotin bussia. Näpertelin puhelintani ja yhtäkkiä puhelimeeni saapui viesti: – Saat paikan!

Hypäsin ilosta ja totesin: – Pilasin maineeni, mutta unelmani toteutui.

Ella Kauppi, s. 2002
Sanataideryhmä Taikasulat

Runo hänestä joka voi olla

Hän voi olla tukka tai kuihtuva tuomen kukka.

Hän voi olla sukka tai sateessa kastuva nukka.

Hän voi olla sali tai nurmelle pudonnut pyöreä tali.

Hertta Inkala, s. 2004

9-11-vuotiaiden sanataidekerho

Avaruuden tuolla puolen

Monta tähteä syntyi
Eli
Kuoli
Mutta minä odotin
Sitä mustaa pistettä aivan-liian-kaukana
En ollut yksin, jos sitä mietit
Ei
Minähän olen keskellä kaikkea
Keskellä väkijoukkoa
Ja tyhjyyttä
Tähtiä puiden latvoissa
Hiekkaa saniaisten lehdillä
Mutta
Minä olen Utelias
Ja Eksyksissä
Vaeltaja maailman laidalla
Etsimässä uusia juuria
Ja aurinkoa
Joka piiloutui pimeyteen

*Aino-Sofia Koirikivi, s. 1996
Sanataideryhmä Kameleontti*

Oma, ihana maailmani

Olemisen prologi

Hämärissä kahviloissa hän muuttui näkymättömäksi, olemattomaksi – kevyemmäksi. Puhe ympärillä sakeutui joksikin merkityksettömäksi, kaikki tarinat jäivät kesken. Cappuccino jäähtyi kupissa ja kirja lepäsi avaamattomana pöydällä.

Silloin hänellä oli tapana mennä kirjastoon. Hän otti hyllystä kirjan, käpertyi lukunurkkauksen syleilyyn ja katosi kaukaiseen maailmoihin. Kaksikymmentä, viisikymmentä, ehkä sata sivua jos aikaa riitti – sitten hän vei kirjan takaisin paikalleen hyllyyn. Koskaan hän ei lukenut kirjoja loppuun, sillä ei hänkään ollut vielä lopussa.

Halki kapeiden kujien ja pimeiden rappukäytävien loputtoman sokkelon hän harhaili asunnolleen, kotiin, jossa ei voinut lukea, jossa ilma oli aaveiden hengityksestä tunkkainen. Silti, istuessaan iltaisin ikkunan ääressä katselemassa katuvaloja ja tähtiä jossain niiden takana, hän tiesi, että aina tulisi uusia alkuja ja keskikohtia, juonenkäänteitä ja huippuhetkiä. Kaikki hyvät tarinat päättyivät onnellisesti.

Kaija Rahkonen, s. 1995
Sanataideryhmä Kameleontti

Tadamine

Mikä on Tadamine? Mistä Tadamine on peräisin? Kuka keksi Tadaminen? Miksi pitää tavata? Miksi salassa? Liittyykö Tadamine tähän? Missä on Yoshinojoki? Elääkö Yoshinojoki? Asutaanko sen varrella? Miksi vesi virtaa Yoshinojoessa? Pysähtyykö vesi joskus Yoshinojoessa? Rakastaako joku sitä? Kuka keksi nimen Yoshinojoki? Miksi vesi virtaa juorujen nopeudella? Miksei se voi virrata totuuden nopeudella? Onko se jokin sanonta? Mistä tämä idea on peräisin? Onko kaikki juorua, eli valetta? Mikä on tämän tarkoitus?

Auri Pykäläinen, s. 1999

Sanataideryhmä Taikasulat

Runo hänestä joka osaa

Hän voi osata nauraa tai lämmittää saunaa.
Hän voi osata laulaa tai nuolaista pulloon eksynyttä naulaa.
Hän voi osata lukea tai hän voi osata kuvata tai pukea.

Hertta Inkala, s. 2004
9–11-vuotiaiden sanataidekerho

Uutislehti Aula 7.11.2013

Kaupungissa tapahtuu kummia

Tarkkasilmäiset toimittajamme ovat havainneet kaupungilla kummallisia asioita ja raportoivat ihmeellisistä sattumuksista näin:

Uimahallissa on nähty kilpikonna ja sen on nähnyt ihan oikeesti poika, jolla on viikset ja hän on 6 vuotta. Yksisarvinen on nähty kukassa keskellä nurmikkoa Kaa-kahvilassa. Toisella yksisarvisella on yllään haalari ja haalarissa on huppu, joka on sen päässä. Se lentää.

Maailman ihmeellisimmässä kukkakapistuksessa on kala, jossa on kiinni kirahvi. Kirahvi on samanlainen kuin oikee kirahvi.

Heppa on lähtenyt lentoon, mutta ei tiedetä minne se lentää.

Valkohai on koputtanut erään pojan oveen. Ovi tärisi. Poika uskalsi silti avata. Valkohai jäi heille asumaan, se vietiin peräkärryllä takaisin vetteen. Valkohai on nähty 116 metrin päässä.

Värikäs sinivalas on nähty 25 metrin päässä saarella.

Pauli Glad, Hilla Harju, Saraela Hedberg, Max Hepo-Oja, Touko Hukkanen, Aino Jurkkala, Kaisla Kiilakoski, Vuokko Kemppainen, Tuuva Tuomala, Toivo Vahtola
5-6-vuotiaiden sanataidekerho

Koira käy kampaajalla

Koira mietti hiuksiaan. Ne näyttivät kauheilta. Koira päätti lähteä kampaajalle. Kun se pääsi perille, se katseli muita koiria. Kaikilla oli hienot hiukset. Koira kertoi kampaajalle, että haluaisi kiharat hiukset. Tunnin päästä kampaus oli valmis. Koira maksoi ja lähti ovea päin. Kun hän oli päässyt ulos, kuului vain loiskis, niin koira oli kuralammikossa. Sen jälkeen koira ei enää ikinä käynyt kampaajalla.

Olivia Ala-Poikela, s. 2004
9–11-vuotiaiden sanataidekerho

Kirjoitan

Kun kirjoitan, kohoan taivasiin saakka
vaaleanpunaisen pilven päällä.
Se on oma, ihana maailmani,
jonne eivät tummat pilvet yllä.
Mutta sen verran pieni on pilvessä reikä,
että näen siitä alas maailmaan.
Ja niin voin kirjoittaa kaikesta,
minkä näkee vain täältä ylhäältä käsin.
Miten voi muovata tuollaisen pilven?
Jos on yllin kyllin mielikuvitusta
ja uskoa, toivoa siihen, että pystyy
niin pilvesi kyllä kantaa.

Katri Heikkinen, s. 1998
Sanataideryhmä Taikasulat

Lähellä
viiltäviä sanoja
siveltimen vetoja
väistellen tuulessa
kadonneita
ajatuksia

Lue
laske
kirjoita
ja ajattele
numeroita

Valkoisella
Mustia

Siina Sipilä, s. 1998
Sanataideryhmä Kameleontti

Auringonvalo tunkeutuu liian sumentamista ikkunoista sisään muuten pimeään huoneeseen. Vähäisissä valokeiloissa näkyvät pölyhiukkaset tanssahtelevat ilmassa. Tanssinsa tanssittuaan hiukkaset putoilevat huoneessa lojuvien tavaroiden päälle, muiden pölyhiukkasten sekaan. Lopulta tavaroiden päälle muodostuu paksuja kerroksia harmaata, tunkkaista pölyä. Jotkut tavaroista näyttävät tulleen vastikään, ne eivät ole vielä paksujen pölykerroksien alla tai vaivalla kyhättyjen hämähäkkienseittien peittämiä. Ne ovat vasta hiljattain unohdettuja.

Aivan, tähän huoneeseen päätyvät kaikki unohdetut tavarat. Kaikki, joilla on joskus ollut jotain merkitystä. Kaikki tavarat, jotka ovat olleet lapsena tärkeitä, mutta jotka on myöhemmin unohdettu jonkin kaapin ylähyllyn perälle. Kaikki ”muutossa kadonneet” tai vastaavat, mitä vanhemmat ikinä lapsilleen sepittävätkään. Huoneen nurkassa on rasia, joka on täynnä kulta- ja hopeakoruja eri aikakausilta ja eri puolilta maailmaa. Vanhojen ja nuorien naisten hylkäämiä koruja ja helyjä, jotka on vain haluttu unohtaa.

Yleensä unohdettuja esineitä on mahdotonta saada takaisin. Mutta välillä, aika ajoin, huoneesta katoaa jokin esine, jopa jokin siellä hyvin pitkään oleillut. Sillä vain on ollut parempaakin tekemistä kuin pölyntyä Unohdettujen Huoneessa.

liris Ihalainen, s. 1998

Sanataideryhmä Taikasulat

Ilo on turkoosi koira,
joka seikkailee tivolissa
elokuun aikana.

Aada Kiiveri, s. 2004
9–11-vuotiaiden sanataidekerho

Kammoksun ihmisiä jotka tulevat museoon
vaikkeivat pidä taiteesta
omivat tilan tämä särestöniemi koskettaa pohjoista
sieluani
liikuttavaa
muttei pohjoisuutta ole
käännä kartta ylösalaisin
ei ole.

ja sanovat särestöniemen kasvoilla:
älä auo päätäsi
ja suvaitsevat tätä idealismia
naiiviutta, typeriä runoja
humalahakuista juomista
kaupunkihyppelyä
koska isäni äänestää kokoomusta, ei
työläinen vaan
iso kiho – myötätuntoista hymähtelyä –
mutta huomakaa kihelmöinti
ette tekään ole työläisiä
ei työläisiä ole!
omistatte astiaston
lounaaksi kaviaaria tai lohta
norjalaista
ei paikallista näkynyt sen jälkeen kun
tuhositte verkkojen jännittävät kudelmat, perustitte puolueen
ja olitte hyvä
niin kuin taide on hyvä
kun se tehdään tarkoituksetta
ei mitään
eikä ketään

joten lopettakaa!
tulkitsette proosaa kielille joita ei ole
kirjoihin joissa ei ole kansia
vaikkette välitä taiteesta -

sama kuin sanoisitte: ekspressionismi
minä: joukkotuhoase
tai mitä ikinä nyt tulisikaan mieleen.

Olivia Olamba, s. 1996
Sanataideryhmä Kameleontti

Maa jossa ei ole olemista

Minä olen tuntematon
Salalainaja tulevaisuudesta,
vieras puolijumala henkien pöydässä
Varas,
joka palauttaa taikauskaiset tiedonlähteille
etsiessään toivoa
Minä vaarannan ulkomaailman
ja palautan takaisin
palvelijan kuninkaaksi

*Aino-Sofia Koirikivi, s. 1996
Sanataideryhmä Kameleontti*

Kun on...

Kun on kesä, on pimeä.

Kun on talvi, on valoisaa.

Kun ulkona on hyvä sää, on hyvä aika jäädä sisälle.

Kun ulkona on huono sää, on hyvä aika mennä pihalle.

Kun pitää mennä kouluun, kannattaa jäädä kotiin.

Kun pitää mennä kouluun, kannattaa jäädä kouluun.

Kun haluaa piirtää, ei kannata piirtää.

Kun ei halua piirtää, kannattaa piirtää.

Kun on hauskaa, kannattaa lopettaa.

Kun on tylsää kannattaa jatkaa.

Ehdottomasti!

Oona Kälkäjä, s. 2003

9–11-vuotiaiden sanataidekerho

Jos joku pyytäisi

Ystävän kanssa on hauskaa...

leikkiä,
etsiä hukkaan mennyttä tavaraa,
seikkailla,
mennä kerhoon,
laskea liukumäkeä,
mennä pulkkamäkeen,
kaivaa,
kiivetä lumivuodelle,
mennä poimimaan marjoja,
poimia kukkia ja
leikkiä leikkimökissä.

*Ystävydestä kertoivat Katri Kirkkopellon Molli-kirjan inspiroimana
Hilma Kaisto, Martti Kananen, Niila Kauppi, Maisa Mänty, Silla Palokangas ja Miili Satomaa
4–5-vuotiaiden sanataidekerho*

Istuu hiljaa.
Lukee kirjaa.
Tekee läksyjä.
Katsoo ulkoa.
Haluaa nauraa mukana.
Ei uskalla.
Odottaa vartin loppua.

Osa.
Tietää.
Vastaa.
Istuu hiljaa.
On parittoman hätävara.

Osallistuisi.
Nauraisi.
Kuuntelisi.
Puhuisi.
Tukisi.

Jos joku pyytäisi.

Aino Pöykkö, s. 1997
Sanataideryhmä Kameleontti

Perhosten päivä

Olipa kerran perhonen nimeltään Piia. Piialla oli paljon ystäviä. Hänen paras ystävänsä oli Sissi. Eräänä päivänä Piia ja Sissi leikkivät kukkakedolla, kun heille tuli kirje.

– Mitä siellä on? he innostuivat. Piia ja Sissi avasivat kirjeen. Siellä oli kutsu Perhosten juhlaan. Tytöt miettivät, mitä siellä tehtäisiin.

Illalla kun juhlat alkoivat, Piia ja Sissi näkivät pienen perhosen.

– Miksi et ole juhlassa? he kysyivät.

– Hei, olen Liia ja minä en saanut kutsua, perhonen sanoi.

– Ei hätää, Sissi sanoi. – Me viemme sinut.

– Ihanko oikeasti? Liia sanoi.

– Tietenkin, tytöt sanoivat. Ja niin he lähtivät yhdessä juhliin.

Oona Ojala, s. 2005

7–9-vuotiaiden sanataidekerho

Kun sinä tulet,
tuot mukanasikaiken.

Hennosti unohdetun,
suojellun,
tuot kaiken varoen piilotetun.

Olisi niin helppo ikävöidä.
On niin helppo hymyillä,

kun sinä toit sen kaiken tähän

ja silti se on niin tavattoman kaukana.

*Ainokaisa Veteläinen, s. 1995
Sanataideryhmä Kameleontti*

Miksi silloin?

Miksi silloin,
kun laskin tarjottimen pöytään sanoit:
– Tämä on varattu.
Eikä kukaan koskaan tullut.

Miksi silloin kun kuljin ohi
ja sanoin:
– Huomenta.
Niin et edes katsonut minuun päin.

Ehkä se oli vain tyhmyyttä.
Ehkä ei.
Ehkä se olikin suunniteltu,
joka meidät erille vei.

Mutta kiitos opetuksesta,
jonka teiltä sain.
En ole enää este.
En käytösnumeron nostaja.

Aino Pöykkö, s. 1997
Sanataideryhmä Kameleontti

Hämähäkki ja pääskynen!

Olipa kerran hämähäkki, joka halusi olla kuningas. Hämähäkki tapasi kuninkaan ja kysyi; saako hänkin olla kuningas? Kuningas sanoi: ”Minun pitää harkita, koska olet noin pieni...” Ja se kuningas sanoi: ”Nyt tiedän: Voisit olla kuningas, jos pääset joen yli linnaani.” Hämähäkki yritti ja yritti päästä yli joen, mutta ei päässyt. Sitten hämähäkki ystävystyi pääskynen kanssa, joka auttoi hänet selässään joen yli. Palkkioksi hämähäkki lupasi kutoa ja kutoi seitin kiven päälle niin, että pääskynen sai koko kesän hyvää ruokaa. Niin hämähäkki läpäisi testin, pääsi joen yli ja hänestä tuli kuningas. Mutta pian, hän halusi matkustaa pääskynen selässä uusiin seikkailuihin... minne ikinä halusikin, ja heillä oli hauskaa yhdessä.

*Ronja Heikkinen, s. 2006
7–9-vuotiaiden sanataidekerho*

On yö. Koputamme linnan oveen, mutta linnan ovi ei aukea. Kaikki nukkuvat. Kuu loistaa taivaalla.

Vihdoin ovi aukeaa, kuningas päästää meidät sisään. Apina soittaa pianoa ja tarjoilee jäätelöä.

Teemme jonon jäätelökioskille:

flamingolle vadelmaa

mansikkaa Aulille

mansikkaa kirahvi Kissalle

lakritsia norsulle

Lauralle vadelmaa – ei, vaan sittenkin suklaata!

mansikkaa leijonalle

kirahville suklaajäätelöä

orankille mansikkaa

norsulle suklaata

flamingolle mansikkajäätelöä

Lattialla venyttelee karhu, sillä on piparkakkuja tarjottimella. Flamingo syö perhospiparkakun, Auli ei halua syödä mitään. Norsu nappaa sydänkeksin, Laura syö pinkin hillopullan ja kirahvi tähdenlentokek-
sin. Flamingo syö ympyränmuotoisen keksin ja eläinystävät tilaavat myös muita kummallisenmuotoisia
keksejä.

*Milka Karvonen, Isla Kortesalo, Inkeri Myllylä, Eevi Nissinen, Milja Sandelin, Jade Soronen ja Enni Tepsa
Sanataidepikkukoulu Tarinavintti*

Olla rohkea

Kamalan painajaisen resepti

10 noitaa
4 hämähäkkiä
4 käärmettä
6 kettua
susi
leijona
10 leijonaa
sata tavallista krokotiilia
2 dinosaurusta
10 000 tavallista ritaria
korvakoru, joka pistää
10 tavallista, vihreää lohikäärmettä
naula, joka lentää ja pistää

Kamalan painajaisen reseptin kertoivat Tove Appelgrenin ja Salla Savolaisen (kuv.) kirjan Nukuhan jo, Vesta-Linnea innoittamana:

Senni Asell, Maire Inkala, Hilma Kaisto, Martti Kananen, Niila Kauppi, Siiri Korkala, Maisa Mänty, Silla Palokangas, Lilja Pykäläinen ja Miili Satomaa

4–5-vuotiaiden sanataidekerho

Unenpää ei ole tullakseen, kurkistamme varovasti hämärää. Varjot kasvavat suuriksi. Kaapin päällä on selvästi Kaskas-rausku, kurpitsapihtinen kuukameleontti, rapusaksinen ötökkä, avainperä, punajuuri, pallokala ja norsu! Kun valot sytytetään, kaapin päällä onkin leikkirapu.

Hyllyn päällä on jättimäiset saksat, marssilainen, jalaton ja kädetön isosilmäinen. Saksat, joilla on mekko päällään. Avaruusolio se varmasti on, saksat, jolla on haamuasu päällä, pussukassa oleva avain, hirvi! Kun valot sytytetään, ne ovatkin vain leikkisaksat.

Nyt näkyy taas pelkkä varjo: piikkiköynnös tai terävähampainen solu, kaksinkertainen koru, kaksi koru, jotka on päällekkäin, yks sydänkaulakoru, koru, johon on ripustettu sisälle toinen koru, jossa on myrkyllisiä piikkejä, jotka syö meitä ihmisiä.

Näkyy silmätär, silmälasit, silmälasit, silmälasit. Kun valot sytytetään, huoneesta löytyy kaulakoru ja silmälasit.

Asmo Angerman, Nietos Harju, Maija Heinonen, Hilla Kauppi, Maikki Kemppainen, Reko Koskela, Pihla Laukka, Kaisla Nevala, Henni Ojala, Linnea Pylkkänen ja Eppu Salin
6–7-vuotiaiden sanataidekerho

Huolestuttava! ja Pelottava

Tultasyöksevä mustekala
ei vaadi liikoja vastustajilta.
Se on pelkoja.
Huolestuttava,
ei voi luottaa, ei ole kiva oooooo.
Sen kanssa ei voi olla rohkea,
ei onnellinen,
ei voi keskittyä.
Se on jonkun näköinen.
Pelottava ja huolestuttava.
Mummolassa yksinolo pelottaa.
Pelkään rosvoja.
Jos ne yhtäkkiä tulee,
ei voi tehdä mitään,
kun vain huutaa.

Edith Njoroge, s. 2004
9–11-vuotiaiden sanataidekerho

Siinä he istuvat.
Rivissä.
Toistensa peilikuvina.
Kikatusta ja supinaa riittää,
mutta ei niin tärkeää,
että asioista keillekään muille puhuisi.
He ovat samanlaisia.
Erottamattomia ja hiljaisia.
– Ja minä.
En kuulu mihinkään.
Olen aivan erilainen kuin he.
Pelottavan erilainen.
Penkin täydeltä hattivatteja.
Olenko minä Mörkö?

Aino Pöykkö, s. 1997
Sanataideryhmä Kameleontti

Metelöivän kaappikellon arvoitus

- Jos se on vähän rikkinäinen.
- Aina kun kello lyö tasan, se lyö yhtä monta kertaa tong tong tong...
- Siellä voi olla hiiriä, ja ne voi rapistella siellä kaappikellossa.
- Jos siellä on muurahainen, joka vääntelee niitä viisareita niin, että se on aina kaksitoista.
- Jos se narisee ruosteessa.

*Ronja Heikkinen, Veera Heikkinen, Tarmo Lahdenperä, Venla Laukka, Pihla Kokkonen, Ossi Määttä, Oona Ojala, Kaisla Vilpa, Asla Väyrynen ja Juska Väyrynen
7–9-vuotiaiden sanataidekerho*

Esihistorialliset ei-kaiteita portaat
ovat vaarallisia!
Ne natisevat ja yrittävät tiputtaa
puruun, varo!
Ne vievät sinut Valveella
ikkunan luo,
jossa on takana kruunu.
Pelottavaa,
josta ihminen sua tuijottaa!

Edith Njoroge, s. 2004
9–11-vuotiaiden sanataidekerho

70

Porras

Pariskunta muutti isoon taloon, jossa oli ullakko. Mies meni katsomaan ullakkoa ja huomasi, että hänen edessään oli pitkä puupolku. Ullakossa oli monta kerrosta. Mies jatkoi polkua ylimpään kerrokseen. Mutta se ei ollutkaan viimeinen kerros. Hän astui viimeiselle portaalle mutta se ei kestänyt, vaan petti ja mies tippui. Nainen istui sohvalla ja kuuli ryminää. Yhtä äkkiä mies tippui katosta lattialle. Hän oli kuollut.

Nainen myi talon minun perheelleni ja kertoi, ettei ullakolle kannata mennä. Perheestäni muut lähtivät kaupungille ja jättivät minut kotiin. En tietenkään uskonut sitä ullakkotarinaa ja menin sinne. Jatkoin matkaa niin pitkälle, että oli enää se viimeinen ”kirottu” porras. Astuin sille ja tipuin. Vanhempani löysivät minut kuolleenä.

Ai miksi pystyin kirjoittamaan tämän?

Koska minä olen haamu! Varo vain!

Karoliina Kettunen, s. 2002
9–11-vuotiaiden sanataidekerho

Kaikki ei ollut kunnossa. Eipä tosiaankaan, asiani olivat niin huonosti kuin olla ja voi. Olin päättänyt lähteä täältä. Olin yksin keskellä ääretöntä hiljaisuutta ja täydellistä pimeyttä.

Kuulin kuinka ovi kolahti. Säpsähdin ja painauduin lujemmin seinää vasten, yrittäen hätäisesti miettiä sopivaa piilopaikkaa. Katumuksen aalto oli levinnyt ylleni, enää en halunnutkaan lähteä.

Olin liian hidas, olin tiennyt sen aina. Hän oli tullut jo sisään huoneeseen. Hän seisoj tuossa ja odotti. Odotti katsoen vaikerointiani. Oloni oli heikko, en voinut liikahtakaan, en kun hän oli tuossa. Hän oli liian vahva, hän hallitsi mieltäni ja ruumistani saaden ajatukseni harhailemaan kohti tuonpuoleista.

Olin aina kuullut olevani typerä, nyt nuo äänet kaikuivat päässäni. Voi miksi, miksi meninkään tekemään sen? En pystynyt palaamaan menneeseen. Paluuta ei ollut, tehty mikä tehty. Nyt jouduin lähtemään hänen mukaansa, vaikken tahtonut. Ja vain siksi että olin niin typerä. Mutta valitsin näin ja tämä olisi kohtaloni.

Sonja Haarala, s. 2000
Sanataideryhmä Taikasulat

Aamu oli kuulas, niin kuin usein loppusyksystä. Töihin kävellessä jää rasahteli jalkojen alla korviasärkevän kovaäänisesti, tai ainakin siltä tuntui, kun päivää myöhemmin muisteli. Sinä aamuna oli työmatkalla erityisen tärkeää astua juuri joka kolmanteen lätäkköön, tasan keskelle ja aina vain vasemmalla jalalla. Sen täytyi näyttää tarkoitukselliselta. Niin että joku ohikulkija voisi lätäköitä katsellessaan ihmetellä säännöllisesti toistuvaa kuviota, muistaa sen ehkä vielä vuosienkin päästä, ja yhä ihmetellä kuka oli kävellyt tuona aamuna kuurassa. Kuka oli astunut vain joka kolmanteen lätäkköön ja aina vain vasemmalla jalalla. Matkalla töihin oli taas kerran pakko koskettaa kaikkea. Jäiseen sillankaiteeseen jäi jälki, kun sormenpäät sulattivat viiruja tasaisen valkeaan huurteeseen. Ehkä vielä joskus joku huomaisi tämän maisemassa toistuvan, satunnaiselta vaikuttavan kaavan. Ehkä joku välittäisi. Kuin itsestään kädet kaivoivat taskusta mustan permanenttitussin ja kohmeiseen teräkseen ilmestyi huomaamatta neljä pientä, mutta ehkäpä kaikkein tärkeintä sanaa. Neljä sanaa jotka voi lukea vielä pitkään aina matkalla keskustaan.

ÄLÄ UNOHDA MINUA MAAILMA

Ja taas hetken taakkana painavat pelot tuntuivat helpommilta kantaa.

Annukka Rytty, s. 1997
Sanataideryhmä Kameleontti

Keskiyön runo

Hetki lyö,
on keskiyö.
Puun varjo kaamea,
kuun heijastus haalea.
Kylmä ja pimeä,
karhun turkki on sileä.
Kyyneleet pikkuiset,
tassut sen tikkuiset.
Lepakko lentävä,
kiire on mentävä.
Hetki on koittanut,
kellokin jo soittanut.

*Oona Kälkämä, s. 2003
9–11-vuotiaiden sanataidekerho*

Kaksipäinen monsteri
on taikalinnassa ongella.
Kalassa.

Pihla Kokkonen, s. 2005
7–9-vuotiaiden sanataidekerho

Kerro, kerro, kuvastin...

Ei saa katsoa peiliin

Ei

...jos katsot,

kuolet

niin hän uskotteli.

Pieninkin kosketus särkee

Ja terävät reunat

haavoittavat

sormet verille.

Punaisia tahroja kasvoilla kaksosen

Jos vilkaisetkaan

Pakene

Kauas

Pois

Ennen kuin et enää ole

Koska jos katsot,

kuolet

takaisin heijastuneen kaksosesi

hymyillessä peilissä.

Aino-Sofia Koirikivi, s. 1996

Sanataideryhmä Kameleontti

Pelonkarkoitusmoothie:

Ainekset:

2 kpl huonosti pestyjä hampaita (pesty sitruunalla)

10 kpl verellä maalattuja kiviä

1 kattila rantahiekkaa

1½ dl höystettyä tortillaa

1 mintunlehti

1 purkki vaniljajogurttia

2dl jouluntaikaa

2tl kanelia

Valmistus:

1. Sekoita ainekset yhteen kiroillen ja huutaen
2. Nauti!

*Emmi Aho, s. 2002
9–11-vuotiaiden sanataidekerho*

Ohjeita eksyneelle

Sekamelska eli ohjeita eksyneelle

Ennen myrskyä on huoli, ullakolla
lintu kuoli
hyvä puoli seinään, että ei nää
enää kukaan mitä pelkään
Varjoissa on hyvä kehto, keinumassa
havulehto
ehto yksi: yrityksiä ei muuta
toinen suunta

Ole hiljaa silmät kiinni
anna askeleiden viedä, eksyessä
jos ei tiedä, eikä riitä
niin se siitä

Maisemia katsotaan
vasta kun suuntaa tarvitaan
ole merkki kuusi, koivu,
uusi suuntavaisto toivu

Viivi Huttunen, s. 1997
Sanataideryhmä Kameleontti

Viimeinen tanssi

Tänään aurinko ei paista.
Ukkonen jyrisee, salamet taivasta halkoo.
Vesi vihmoo taivaanranta.
Vanhus yksinäinen ulkona istuu.
Märät hiukset, märät vaatteet,
poloisalla hyvät aatteet.
Maailma piti parantaa,
kaikki omalla ajallaan.
Huomenna mummo herttainen,
on muistojen takainen.
Viimeiset hetket hän leikkiä lyö,
salamojen kanssa karkeloi.

Sara Väänänen, s. 1999
Sanataideryhmä Taikasulat

Muistin kauan missä olin viettänyt elämäni parhaan kesäpäivän. Muistin sen kuin eilisen päivän: pitkä kuoppainen hiekkatie, punainen mökki mäen päällä, rantasaunan tuoksu, pitkä puinen laituri ja järvi-
den kylmyys, aurinko joka paistoi suoraan portaille ja hymy joka puhkesi kasvoilleni kun iso ahven tarttui onkeeni. Mutta nyt en muista enää iloisia asioita. Mieleepi tulee vain kuinka sanoit että sinun täytyy lähteä. Ja sen jälkeen en ole käynyt piskuisella rantamökillämme, en enää lähtösi jälkeen.

Reetta Kaverinen, s. 1999
Sanataideryhmä Taikasulat

Metsässä asuu lintu: ”Titivity!”
Siellä asuu kotka
ja ampiainen, joka sanoo ”bzzzzz”.
Metsässä asuu karhu.
Tuoksuu hunaja, karhunmarja ja kukka.

*Metsästä kertoivat Mila Teräksen ja Karoliina Pertamon (kuv.) Olga Orava ja metsän salaisuus -kirjan
innoittamana:*

*Alisa Herranen, Sohvi Koskela, Juho Kubin, Santtu Pehkonen-Ollila, Sara Pietilä, Jooa Salin, Uuti Salin,
Tapio Tenetz ja Okko Vuotikka
4-vuotiaiden sanataidekerho*

Synkkä metsä on
äksystä karhusta
tylsä luolakukka.

Pihla Kokkonen, s. 2005
7–9-vuotiaiden sanataidekerho

Kuinka pitkään Ikävä olikaan
katsellut sinua
tornistaan?
Harmain silmin
kyyneleisin
liian kaukaa, hiljaa.

Ennen lauloit iltaisin.
Tapasit vaeltaa harmaissa metsissä
hopeisen hämärän aikaan.
Tähtien valo
himmeni hiuksiisi
Et harkinnut eksyneesi.

Ikävä kuunteli askeleesi
Seurasi valoja taivaalla
tietämättäsi
kanssasi
laulaen.

Kerran kai kuljit kauemmas,
kauemmas
kuin ennen.
Seurasit lintuja.
Sinä iltana odotimme
Ja kun viimein palasit,
olit kuullut Ikävän laulun.

Niin tarinasi vähenivät
ja päivien pidetessä
olit metsässä kauemmin.
Tähtien valo heijastui silmistäsi
Kuuntelit Ikävää
Kyynelein sait illat loistamaan.

Sinä hitaasti katosit;

Sinä rakastuit Ikävään.

Siina Sipilä, s. 1998
Sanataideryhmä Kameleontti

Seison sillalla.

Tiedän, että alhaalla joki tarttuu jalkaani, tempoo niin lujaa etten jaksataistella.
Hyvä niin.

Normaalisti olen vahva. Mutta luonnon edessä heikko. Nautin siitä, että jollakin on minuun niin suuri valta, että se voi riistää henkeni hetkessä.

Muutamassa minuutissa kaikki olisi ohi.

Alan nauraa. Nykyään minulla on kivuliaissa ja hämmentävissä tilanteissa tapana alkaa nauraa hullun lailla.

Hullu, mielipuoli, psykopaatti!

Katsokaa tätä hullu-mielipuoli-psykopaattia! Kuunnelkaa, kun nauran!

Alan miettiä olohuoneen pöydälle jättämäni kirjettä ja alan nauraa entistä enemmän. Lukekaa se! Sitentpä tajuatte, että elämänhaluinen ja -myönteinen ihminen kadotti halunsa ja myönteisyytensä elää.

EN AIO ENÄÄ ELÄÄ!

En kenenkään takia, en kenenkään puolesta.

Aion karata elämän otteesta, luikerrella sen pimeästä sylistä, paeta turvallisesta kätkyestä. Enää elämän käsi ei keinuta eikä kehräävä ääni laula tuutulaulua. Nyt on aika lakata uneksimasta.

Nousen kaiteelle. Katson vielä kerran auringonlaskuun.

Maria Rasinkangas, s. 1996
Sanataideryhmä Kameleontti

Paikka jossa olin

Paikka, jossa olin, oli myrskyävä metsä, joka on autio, mutta silti täynnä elämää.

Siellä on myrsky, mutta silti paistaa aurinko.

Se on pelottava, mutta kaunis.

Sellainen on paikka, jossa olin.

Emmi Kauppinen, s. 2004

9–11-vuotiaiden sanataidekerho

Sieluni silmin näen sen auringon. Kauniin suuren valon, joka poistaa pimeyden mielestäni. Näen myös meren, jonka pinnalla auringon valo leikkii. Valonsäde hyppii aalloilta toiselle iloisesti, pysähtymättä hetkeksikään. Pinnan alla on pimeämpää. Meren asukit oleilevat siellä rauhassa, nousten ehkä hetkittäin ylös lähemmäs auringonvaloa. Puhtaalla hiekalla ryömii jonkinlainen matelija, jolla ei näytä olevan kiire mihinkään. Se ei välitä pätkeäkään maailman menosta.

Oikea maailma yrittää häiritä ajatuksiani, kuulen liikenteen ääniä ikkunani läpi. Painan käteni korvilleni ja yritän paeta meren äärelle. Kuulen korvissani vain huminaa, meren ääntä. Aurinko paistaa jälleen kasvoilleni, nostaen viimein hymyn huulilleni. Pysyn täällä vain hetken.

liris Ihalainen, s. 1998

Sanataideryhmä Taikasulat

Madeiralla keskiviikkona

Menimme katamaraanilla katsomaan delfiinejä ja valaita, mutta niitä ei näkynyt yhtään. Aurinko paistoi ja tuuli puhalsi. Kun muutama tunti oli kulunut, lähdimme rantaa kohti. Yhtäkkiä tuuli heikkeni ja tuhannet delfiinit uivat minua kohti. Hyppäsin uimaan niiden joukkoon ja pelasin niiden kanssa lentopalloa.

Olivia Ala-Poikela, s. 2004
9–11-vuotiaiden sanataidekerho

Kevään ensi henkäys viipyilee terassilla ja saa tuulikellon helisemään hiljaa. Sen heleä ääni kirkastaa ajatuksia ja rauhoittaa mieltä. Silti se on vain metallin vaimeaa kolinaa, eikä metalli itse kaunista ääntä voi luoda, sillä eihän metallissa ole elämää. Entä tuulessa? Kenties helinä todellisuudessa onkin tuulen ääni, joka naamioituu kelloksi toivoen tulevansa kuulluksi ja ymmärretyksi. Sillä kevään ensimmäinen henkäys on vain pieni tuulenvire, johon suuremmat tuulet eivät edes vilkaise. Ja silti se tuo ihmisille ensimmäisen tiedon keväästä, eikä koskaan luovu toivosta, että tulisi kuulluksi.

*Heli Huttunen, s. 2000
Sanataideryhmä Taikasulat*

Kirjoittajat

Sanataidepikkukoulu Tarinavintti

Opettajat: Elina Mäkinen ja Hanna Tuomala

Milka Karvonen
Isla Kortesalo
Inkeri Myllylä
Eevi Nissinen
Milja Sandelin
Jade Soronen
Enni Tepsa

4-vuotiaiden sanataidekerho

Opettaja: Elina Mäkinen

Alisa Herranen
Sohvi Koskela
Juho Kubin
Santtu Pehkonen-Ollila
Sara Pietilä
Joa Salin
Uuti Salin
Tapio Tenetz
Okko Vuotikka

4-5-vuotiaiden sanataidekerho

Opettaja: Kati Inkala

Senni Asell
Maire Inkala
Hilma Kaisto
Martti Kananen
Niila Kauppi
Siiri Korkala
Maisa Mänty
Silla Palokangas
Lilja Pylkkänen
Miili Satomaa

5-6-vuotiaiden sanataidekerho

Opettajat: Elina Mäkinen ja Hanna Tuomala

Pauli Glad
Hilla Harju
Saraela Hedberg
Max Hepo-Oja
Touko Hukkanen
Aino Jurkkala
Vuokko Kemppainen
Kaisla Kiilakoski
Tuuva Tuomala
Toivo Vahtola

6-7-vuotiaiden sanataidekerho

Opettajat: Elina Mäkinen ja Hanna Tuomala

Asmo Angerman
Nietos Harju
Maija Heinonen
Hilla Kauppi
Maikki Kemppainen
Reko Koskela
Pihla Laukka
Kaisla Nevala
Henni Ojala
Linnea Pylkkänen
Eppu Salin

7-9-vuotiaiden sanataidekerho

Opettajat: Anna Anttonen ja Kati Inkala

Ronja Heikkinen
Veera Heikkinen
Tarmo Lahdenperä
Venla Laukka
Pihla Kokkonen
Ossi Määttä
Oona Ojala
Kaisla Vilpa
Asla Väyrynen
Juska Väyrynen

9-11-vuotiaiden sanataidekerho

Opettajat: Anna Anttonen ja Kati Inkala

Emmi Aho
Olivia Ala-Poikela
Hertta Inkala
Emmi Kauppinen
Karoliina Kettunen
Aada Kiiveri
Saga Klemetti
Oona Kälkäjä
Edith Njoroge
Fanni Peltonen
Anna Sitomaniemi

Taikasulat

Opettaja: Elina Mäkinen

Sonja Haarala
Katri Heikkinen
Heli Huttunen
Iiris Ihalainen
Ella Kauppi
Reetta Kaverinen
Atte Koivunen
Artturi Kumpumäki
Auri Pykäläinen
Sara Väänänen

Kameleontti

Opettajat: Anna Anttonen ja Kati Inkala

Viivi Huttunen
Iida Hämäläinen
Aino-Sofia Koirikivi
Emilia Laatikainen
Essi Leskelä
Olivia Olamba
Aino Pöykkö
Kaija Rahkonen
Maria Rasinkangas
Annukka Rytty
Siina-Elina Sipilä
Ainokaisa Veteläinen

**Lumotut
sanat**